

Пока̀на за Рождествено тържество в храм "Св. пророк Илия" (ж.к. "Дружба 2")

На 21.12.2014 г., тази неделя, в храм "Св. пророк Илия" (ж.к. "Дружба 2") ще се състои Рождествено тържество от 10:00 ч., веднага след св. Литургия. За тържеството децата са подготвили молитвички, стихотворения, песни и прекрасни собственооръчно изработени картички. Пред храма ще се проведе изложението и разпродажбата на картичките.

Въцърковяването на децата

Детето трябва да усвоява святото и великото в степенята, в която е способно да го понесе. Какъв е проблемът тук?

Майка ми е възпитавана във вярващо семейство. И тя ме е учила така, както са учили нея. Тя е помнела детството си и е учила децата си по тази памет, както това обикновено се случва в живота. А после настъпил разривът в непрекъснатия духовен опит и няколко поколения изпаднали от църковния живот. Сега тези хора се включат в църковния живот вече в зряла възраст. Когато идват в църквата девойки или жени в зряла възраст към тях естествено се предявяват по-големи изисквания и отговорности, възлага им се да спазват повече правила, от тях се очаква истинско покаяние. И след като се омъжат и имат деца, тези жени се стараят да им дадат всичко, което самите са получили при влизането си в Църквата. Очевидно се получава така. Те не знаят как да възпитават децата си, защото и тях никой не ги е възпитавал в детската им възраст в църковен живот. И те се стараят да възпитават децата по начин, по който се възпитават възрастните. Това е фатална грешка, която води до плачевни резултати.

Прекрасно помня една позната майка от близко църковно семейство, която имаше много деца. И помня, че от детството им ги водеше в църквата. Но как? Тя обикновено довеждаше децата за момента на причастието. Те влизаха в църквата, където трябваше да се държат абсолютно благоговейно, да пристъпят на пръсти с прибрани ръчички, да се причестят и веднага да излязат. Тя не им разрешаваше дори да си обърнат главите в църквата, нито да кажат и дума. Това е светиня; това е „светая святих“. Тя приучаваше децата си на благоговение и всички те действително израснаха дълбоко вярващи хора.

Сега ние не правим така. Майките искат да се помолят на Бога, искат да постоят на цялото богослужение, а децата няма къде да оставят. Затова идват с тях в църквата, пускат ги в храма, докато самите те се молят. И смятат, че с децата трябва да се занимава някой друг. И децата тичат из църквата и около нея, безобразничат, крещат дори в самия храм, докато майките се молят. В резултат на това се получава атеистично възпитание. Лесно е такива деца да пораснат като атеисти, революционери, хора безнравствени, защото у тях е унищожено чувството за светиня, те нямат благоговение не знаят какво е това. И това се е случило, защото от тях е изтръгнато най-високото – светинята в нейното висше изражение. За тях вече нищо не е свято дори храмът, дори Литургията, дори причастието със Светите Христови Тайни. Какъв авторитет би могъл да ги върне отново в Църквата, е неизвестно.

Ето защо ми се струва, че е много важно да бъдат ограничавани в техните посещения в църквата, в количествата на посещенията и в тяхната продължителност. Може би дори в причастието и изповедта. Но това е много трудно, защото веднага щом започнем да причастяваме децата без изповед, ще се надигнат възмутени гласове, които ще кажат: „Как е възможно това – да причастяваме без изповед след седем години?!“

И ето как една дисциплинарна норма, въведена за възрастните, за децата се оказва пагубна. Нужно е така да се промени животът на децата, че те да заслужат своя църковен живот. Ако не да го изстрадат, поне да го заслужат. Нужно е някак да се потрудят, за да могат да отидат в църквата.

Много често се случва детето да не иска да отиде в църквата, а майка му да го хване за ръката и да го дърпа след себе си:

- Не, ти ще отидеш в църквата.

То казва:

- Не искам да се причастявам!
- Не, ще се причастиш!

И по този начин предизвиква пълно отвращение у детето. Детето започва да кощунства и богохулства точно пред Чашата; да удря и ритва майка си и да се дърпа от Чашата.

А би трябвало да е обратното. Детето да казва:

- Искам да се причастя!

А майката да отговаря:

- Не, няма да се причастиш, защото тази седмица се държа много зле.

Детето да казва:

- Искам да се изповядам!

А майката да отговори:

- За да отидеш в църквата, трябва да го заслужиш.

Случва се да вземат децата от училище, за да ги заведат на църковен празник. И като че ли това е добре; иска ни се децата да се приобщят към празника и Божията благодат. Но тук отново възниква един много голям проблем. Всичко това е хубаво, когато детето го е заслужило; когато има правилно отношение към него. Ако то винаги може да пропусне училище, за да отиде на такъв празник, тези дни стават празник, защото може да пропусне училището, не защото е Благовещение, Рождество или някакъв друг празник. Тоест всичко безпределно се профанира и девалвира. Това е недопустимо. Може би по-добро и полезно за душата на човека, за душата на детето, да му се каже: „Такива деца ни пречат в църквата. Нека вашето дете да идва и да се причастява през няколко месеца”.

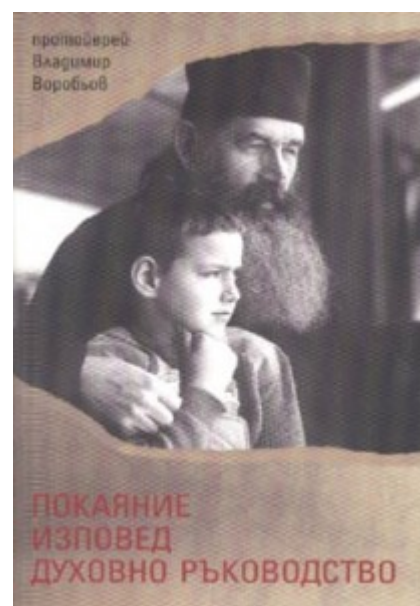
....

По време на изповедта духовникът трябва да се обръща към детето с голяма любов. Да не бъде само строг възпитател, а да накара детето да почувства, че той го разбира и приема трудностите му. Свещеникът трябва да каже:

- Всичко това е така - на теб ти е трудно и не се справяш. Но какво означава това? Значи, че нямаш нужда да се причастяваш всяка неделя. А ако е така, ела след месец или след два. Може би тогава ще бъде по-друго.

Нужно е да се говори съвсем сериозно с децата и родителите да бъдат заставени да поставят нещата по техните места. Църквата не може да бъде друго, освен велико, празнично и трудно преживяване. Църковният живот и изповедта трябва да станат за детето очаквани, желани, за да възприема детето общуването със своя духовен отец като нещо много, много важно за него, като нещо радостно трудно постижимо и дългоочаквано. И това ще се случи, ако в нужния момент свещеникът успее да установи личен контакт с детето.

Сборникът „Покаяние, изповед, духовно ръководство” е съставен от лекции, прочетени от протоерей Владимир Воробьов в Православния Светотихоновски богословски институт през 1966 година. Той е интересен и полезен, както за новоначалните християни, така и за православните пастири. В сбита, конспективна форма авторът говори за различията между душевния и духовния живот, за проблемите на християнското възпитание на децата, за правилното и изкривено разбиране на тайнството Покаяние, за духовната и психиатрична помощ, която пастирите могат да окажат на своите пасоми.

Свети мъченици Мина, Ермоген и Евграф

С
в
е
т
и
м
ъ
ч
е
н
и
ц
и

Мина, Ермоген и Евграф

Жестокият гонител на християните, император Максимиан, веднъж пратил в Александрия един от заслужилите си войници - атинянина Мина, с поръчение да усмири вълненията, възникнали в града, и да се погрижи да отвърне християните от тяхната вяра. Царят не знаел, че Мина сам вярвал в Христа. Мина пристигнал в Александрия и наскоро чрез мъдрите си разпоредби усмирал вълненията и привел всички дела в ред. А що се отнася до вярата Христова, той не само не я преследвал, но явно говорел, че тя едничка е истинска и спасяваща вяра. Думите си той доказвал чрез дела, бидейки крайно милосърден и добър. Господ му дарувал чудотворна, целебна сила. Всички болни, които получавали изцеление чрез неговите молитви, славели Бога, и вярата в Христа се разпространявала в Александрия все повече и повече. Тия успехи на християнската вяра силно дразнели езичниците и те побързали да донесат на Максимиан за действията на Мина. Разгневеният цар свикал своя съвет и след съвещание с велможите си решил да изпрати в Александрия градския управител Ермоген, от всички уважаван мъж. Той му дал най-строги заповеди против християните и особено против Мина, като му заповядал да употреби всички средства, за да застави християните да се върнат към идолопоклонството.

Ермоген бил езичник, не знаел нищо за истинската вяра, но по природа бил добър и милостив. И ето, на Господа било угодно да му открие пътя към спасението и вечния живот. През време на пътуването с кораба той видял насън трима светли мъже, които му казали: "Знай, Ермогене, че и малкото добро не е презряно от Бога. Затова Господ прие и твоите добри дела. И твоят път, който е предприет за гибел на мнозина, ще стане за тебе път на безсмъртна слава и чест, защото по тоя път ти ще дойдеш до вечния Цар. Ние ще ти пратим такъв човек, който ще те

доведе при благословения Цар, и ти от Него ще получиш такава слава, която сегашния твой цар не може да ти даде”.

Като се събудил, Ермоген дълго мислил за своето съновидение и направил заключение, че нему вероятно предстоят големи почести от царя. Като пристигнал след няколко дни в Александрия, той повикал при себе си Мина. Мина, щом влязъл при него в стаята, извикал гръмогласно: “Слава на единия велик Бог, чрез волята на Когото ти пристигна тук!” Колкото и да желяел Ермоген да пощади Мина, бил принуден да заповяда да го затворят в тъмница, защото призовал Името Божие.

На другия ден довели Мина за разследване. Той бил спокоен, като истински неустрашим войн. На укора на Ермоген, че не почита боговете, той отговорил с твърдо изповядване на единия истински Бог. Той говорел: “Всеки трябва с пламенно желание да търси истинския Бог. Аз сам в младостта си, когато живеех в Атина, пазех бащините закони. Но пламенно желяех да узная истината и изучавах прилежно всички елински науки. След това взех да чета и християнски книги и като ги четях, убедих се, че в тях е силата и правдата, и в елините е заблудението и лукавството. След това аз видях на дело силата на истинския Бог чрез чудеса, вършейки чрез Неговото Име, и като повярвах, отхвърлих предишните заблудения, приех кръщение и почнах да служа на Христа”.

Още много говорил Мина за истината и силата на християнската вяра. Народът внимателно го слушал и мнозина казвали на Ермоген: “Той говори вярно. Ние сами видяхме чудесата и изцеленията с Името на Христа. Трябва да се почита Оня Бог, Когото изповядва Мина!”

Ермоген, недоумявайки какво трябва да прави, заповядал да отведат християнина в тъмницата. Но на другия ден го повикал пак и започнал да го заплашва с мъчения, ако не се поклони на боговете. Мина му отговорил:

- На каквито искаш мъки ме подлагай, аз с радост ще страдам за моя Христос. При това несъмнено се надявам, че ти сам, като отхвърляш временните блага, ще бъдеш едно от чедата Христови.

Тогавя Ермоген, изпълнявайки заповедта на царя, наредил да предадат Мина на изтезания. Отрязали му краката - мъченикът хвалел Бога; след това го лишили от език и очи - мъченикът всичко търпял радостно и спокойно. Хвърлили го в тъмницата. Там през нощта при чудна светлина му се явил Сам Христос и го изцерил, като обещал, че и Ермоген скоро ще дойде до познание на истината и ще постигне нетленен венец.

Когато на другия ден войници влезли в тъмницата, едва повярвали на очите си, като видяли Мина здрав. Като узнали как се изцерил, те извикали: “Велик е християнският Бог!” и с внимание и вяра слушали поученията му.

Дошли други войници от съдията. Но и те останали при Мина, победени от силата Христова. Мълвата за чудесното събитие се разнесла по града и целия народ се затекъл към тъмницата, славейки и величаейки истинния Бог. Тогавя Мина решил сам да отиде в съдилището при Ермоген, който с неизразимо изумление видял здрав оногова, когото в навечерието видял осакатен и едва жив. Мина започнал да говори на съдията за Бога, като го призовавал да познае истината и от Името на Господа му обещавал спасение. Чудно видение в същото време се представило на Ермоген. Той видял два светли ангела, увенчаващи мъченика с нетленен венец, и като паднал при нозете на Мина, извикал:

- Моли се за мене, истински Божий служителю, щото и мене милостно за приеме Господ!
- Не се съмнявай в Божията милост - отговорил светият мъченик. Бог е добър и милосърден и няма да отхвърли идващия при него. Той ще впише името ти в книгата на живота, и ти ще Го

прославиш чрез св. мъченичество.

Целият тоя ден в Александрия бил ден на радост и тържество: народът гръмогласно славел Господа и Му благодарял. А Ермоген цяла нощ слушал наставленията на Мина и се готвел за св. кръщение, което приел заедно с голямо множество народ. Той раздал имота си на бедни и с Мина започнали да проповядват истинската вяра и чрез Божията сила правели чудеса.

Всичко това стигнало до царя, който сам пристигнал в Александрия с голяма военна сила. Той повикал при себе си християните и жестоко ги укорявал, че са оставили вярата на бащите си. Но Мина и Ермоген не се побояли от заплахите му и смело изповядвали пред царя своята вяра в истинния Бог, като разказвали за чудесата, извършени чрез силата Господня. Царят не повярвал и заповядал да ги подложат на страшни изтезания.

Отново силата Божия се проявила в чудни изцелявания. Пред очите на царя осакатените християни се изправяли здрави и невредими. Той приписвал всичко на мегесничество. Един езически учен и писател, на име Евграф, като видял тия чудеса, повярвал и открито изповядвал вярата си в Исуса Христа. Царят със своята ръка го убил.

Мина и Ермоген по заповед на царя били посечени с меч, а телата им в железен ковчег били хвърлени в морето. Но ковчегът не потънал, а доплувал до гр. Византион, където епископът, уведомен по чудесен начин за пристигането на св. мощи, извадил из морето телата на мъчениците и с чест ги погребал близо до градските стени.

[Стартира в българското онлайн пространство сайтът на Храм „Св. Пророк Илия“](#)

С благословията на протоейрей Емилиян Костадинов, днес стартира в българското онлайн пространство сайта на Храм „Св. Пророк Илия“. Той има за цел да осведомява своите читатели

за енорийския живот, както и за догматически, литургически, нравствени, канонически и практически аспекти в духовния живот. С пускането си сайта трябва да отговори на нарасналата нужда на общността около Храма и активния енорийски живот. Под ръководството на богослова Даниела Рачева и с активната работа на екипа и редколегията от Духовно-просветния център, се надяваме всеки да намери в сайта това което му е нужно лично на него и ще му бъде от полза за духовния му живот.

Зачатие на св. Анна, когато тя зачена Пресвета Богородица

Благовещение на св. Анна. Мозайка от църквата "Иисус Христос Спасител в Хора" (Кахрие Джами) в Истанбул

Тропар, глас 4

*Днес оковите на безчадие то се развързват,
защото Бог, като чу Йоаким и Анна, повече от надеждата,
явно им обеща да се роди Отроковицата, от която се роди Сам Неописаният,
Който, станал Човек, повели на ангелите да ѝ викат:
радвай се, благодатна, Господ е с тебе.*

Кондак, глас 4, подобен: Явился еси

*Вселената празнува днес Анниното зачатие,
дадено от Бога, защото тя роди родилата не изказано Словото.*

Дълго време Йоаким и Анна нямали деца. Освен личната си мъка трябвало да понасят и обществения укор, тъй като бездетството, считано за Божие наказание, не се посрещало със съчувствие. С молитва и надежда дошла вестта за дългоочакваната рожба, която ще бъде наречена Мария.

Още от началото на VII век за него има написан специален текст и беседа от св. Андрей Критски – автор на църковни молитви и химни. В текстовете на това богослужение четем думите, вложени в устата на Анна:

“Радвайте се заедно с мен, всички колена Израилеви! Аз нося рожба до сърцето си. Спасена съм от укора за бездетството ми. Тъй беше угодно на Бога, който чу молитвата ми, излекува болката ми и ми даде каквото сърцето ми желаше.”

Така преданието е допълнило евангелския разказ, без да му противоречи, като по един естествен и много човешки начин е запазило спомена за семейството на нашия Господ.

Църквата почита света Анна няколко пъти в годината:

на 8 и 9 септември, когато празнуваме Рождеството на Пресвета Богородица и възпоминаваме Нейните родители – свв. Йоаким и Анна,

на 9 декември, днес, когато празнуваме Зачатието на Пресвета Богородица от св. Анна на 25 юли - денят на успението (смъртта) ѝ.

Зачатие на светата Божия Прамайка Анна

Нашият Господ и Бог, желяейки да създаде за Себе Си жива Църква и свят Дом за Своето пребиваване, изпратил Своя Ангел при праведните Иоаким и Анна. От тях Той пожелал да подготви Своя Майка по плът и предвъзвестил на бездетната и неплодна Анна за зачатие и раждането на Девата от нея.

Така Светата Дева Мария била зачената и родена по обещание от Бога, макар и чрез плътско съединение. Защото само един Господ и Бог Иисус Христос се родил от Пресветата Дева Мария без мъж и без брак, неизречено и неизказано, от Дух Свети, родил се съвършен Бог и съвършен Човек.

Господ, за Своето въплъщение в съвършенство, възприел всичко необходимо за човешкото естество, както изначално сътворил и създал и самото човешко естество. Някои казвали, че Пресветата Дева се родила след седем месеца - и без мъж, но това е неправилно. В действителност, тя се родила след девет месеца и по пътя на човешкото съединение.

Празненството в чест на Зачатието се чества в пречестния храм на Пресветата наша Владичица Богородица, намиращ се в Евораний, близо до светата велика Църква.

**ЧУДОТВОРНА ИКОНА НА СВЕТА
БОГОРОДИЦА (ЗЛАТНА ЯБЪЛКА), ХРАМ
„СВ. БОГОРОДИЦА - УСПЕНИЕ“,
квартал ГОРНИ ВОДЕН, град
АСЕНОВГРАД**

Чудотворната икона на Божията Майка, известна като „Златна Ябълка“, датира от началото на XVII в. Първото записано чудо, извършено от Божията Майка с неплодна жена, сдобила се с рожба, станало през 1765 г. и е описано от Ананий Клинис, тогавашен игумен на манастира „Св. св. Кирик и Иулита“, съграден над селото. Според преданието, игуменът дал на неплодната жена да изяде една ябълка, оставена до иконата, и жената се сдобила с рожба. От благодарност жената дарила на иконата ябълка, направена от чисто злато.

След случилото се възниква традиция за празника, посветен на това събитие, който се чества и до днес на петата събота от Великия пост, чудотворната икона на Божията Майка да се обкичва с венци от ябълки още от първият петъчен акатист на поста. Ябълките престояват на иконата до празника, т.е. пет седмици, и след прочитането на целия акатист се раздават на безплодните жени, за да се сдобият с рожба.

Всяка година на Преполовение се извършва литийно шествие от храма в Горни Воден до манастира „Св. св. Кирик и Иулита“, начело с чудотворната икона на Божията Майка.

Много са чудесата, извършени през вековете от Света Богородица пред Нейната чудотворна икона.

Едно от тези събития е свързано с царското семейство. Княгиня Евдокия, сестра на цар Борис III, преспива в храма през 1934 година и оздравява от дълго мъчеща я болест. За благодарност царят дарява на храма мрамор, с който облицоват пода и едно златно енголпие на чудотворната икона, чрез която Божията Майка продължава и до днес да твори чудеса и да дарява рожби на обезнадежените бездетни родители.

Най-известните чудотворни икони в България,

Съставител: Дарин Алексиев

ЧУДОТВОРНА ИКОНА „СВ. БОГОРОДИЦА УМИЛЕНИЕ“, ХРАМ „СВ. БОГОРОДИЦА - БЛАГОВЕЩЕНИЕ“, град

АСЕНОВГРАД

Църквата „Св. Богородица - Благовещение“ в Асеновград е пазителка на една от най-известните чудотворни икони на Божията майка - „Св. Богородица Умиление“. Чудотворният образ на небесната покровителка е с твърде древен произход. Самият храм „Св. Богородица - Благовещение“ е построен върху параклис от XII в. и е много вероятно намерената при разкопките икона на св. Богородица да е от този период.

През XVIII в. иконата е реставрирана. При по-късна проверка е установено, че под най-горния иконописен слой има скрити още няколко по-стари слоя, което потвърждава мнението за древността на светинята.

Има няколко кражби на светата икона и опити за ограбване на оставените благодарствени дарове пред нея, но всеки път по чуден начин и тя, и даровете са спасявани.

Приди повече от 100 г. благодатно съновидение на благочестива жена поставя началото на традиция, запазена и до днес. На празника Преполовение (25-ят ден от Великден) хиляди поклонници благоговейно се молят пред образа на Небесната Царица. Вярващите съкровено изливат пред иконата своите болки, тревоги, нужди и копнежи, изразяват своята радост и благодарност. Всяка година иконата е носена от вярващите християни начело на литийно шествие до Бачковската св. обител.

Чудотворната икона „Св. Богородица Умиление“ помага на всички, които със силна вяра просят нейната помощ. Божията Майка чува молбите на всеки, застанал със съкрушено сърце и гореща молитва пред Нейния чудотворен образ.

ик. Тодор (Димитров)

Най-известните чудотворни икони в България,

Съставител: Дарин Алексиев

ЧУДОТВОРНА ИКОНА „СВ.

БОГОРОДИЦА ТРОЕРУЧИЦА“, ТРОЯНСКИ СТАВРОПИЦИАЛЕН МАНАСТИР „УСПЕНИЕ БОГОРОДИЧНО“

Чудотворната икона „св. Богородица Троеручица“ произхожда от Св. Гора. Иконата получава своето име през VIII век, когато във Византия бушува иконоборческата ерес. По това време в Сирия живее св. Йоан Дамаскин. Наклеветен, той бива наказан с отсичане на дясната ръка. Цяла нощ св. Йоан се молил пред иконата на Пречистата Дева да го излекува и накрая ръката му била изцелена по чудесен начин. От благодарност за станалото чудо той поръчал да прикрепят към иконата на Божията Майка сребърно изображение на отсечената ръка. Така иконата получила названието „Троеручица“.

През XVII в. в Троянския Балкан се поселил монах българин, чието име останало неизвестно. Веднъж при него се отбил атонски монах, който пътувал за Влахия, носейки със себе си чудотворната икона - копие на Троеручицата. Колкото пъти впоследствие светогорецът правел опити да си тръгне, иконата неизвестно как все се връщала обратно в манастира. Затова накрая той оставил иконата в Троянския манастир, където се пази до днес.

Славата на чудотворната икона се разнесла надлъж и шир, защото непрекъснато дарявала изцеление на пристъпващите с вяра при нея - не само православни, но и друговерци. И до днес св. икона помага на хиляди вярващи при всякакви болести и различни житейски затруднения.

Тя е една от трите икони (заедно с Бачковската и Рилската), събирани на едно място за поклонение по време на кампанията „Не сте сами“ през 2007 г. За освобождаването на българските медици от либийския затвор. Веднага след поклонението сънародниците ни бяха освободени.

Най-известните чудотворни икони в България,

Съставител: Дарин Алексиев

ЧУДОТВОРНА ИКОНА „СВ. БОГОРОДИЦА ТРОЕРУЧИЦА“, ХРАМ „СВЕТА ТРОИЦА“, ГРАД СТАРА ЗАГОРА

В края на XIX век свещеник Захарий Костадинов от гр. Раднево, Старозагорско, заедно с братството от Калофер, закупува икона от Русия. След пристигането и той урежда със собствени средства параклис в дома си. Още с поставянето и иконата започва да върши чудеса. В параклиса започват да се стичат множество болни от града, а в последствие и от цялата страна.

След представянето на отец Захарий пред Бога, една от дъщерите му приема иконата в дома си и грижливо я съхранява. Дълго време иконата се пази от няколко поколения сродници на оца като светиня. По Божий промисъл някои от роднините си спомнят, че техният праядо е бил свещеник и решават да подарят иконата на църквата, където е ръкоположен. На 24 юни 1956 г. иконата е поставена в храма. През 2003 г. светият образ е поставен в нов проскинетарий (иконостас).

Иконата на Божията Майка извършва много чудеса. Част от тях са описани в специална книга, издадена от храма. Чудотворният образ помага за изцеляване от тежки и нелечими заболявания.

В книгата се споменава за случаи на излекувани безнадеждно болни хора, на хора с психически проблеми, на бездетни семейства, сдобили се с рожба. В много случаи помага за утвърждаване във вярата, за обръщане към Бога на хора с вкоренени пороци.

Записан е и случай, когато чудотворната икона е помогнала и на продължително боледуващ мохамеданин. За всеобщо учудване, дълбоката чистосърдечна вяра на мохамеданина в св. Богородица му помогнала, а болният оздравял и благодарил на Бог.

*Свещ. Евгений
Най-известните чудотворни икони в България,
Съставител: Дарин Алексиев*

ЧУДОТВОРНА „СВЕТА БОГОРОДИЦА ВРАТАРНИЦА“ РОЖЕНСКИ МОНАСТИР „СВЕТО РОЖДЕСТВО БОГОРОДИЧНО“

Панагия, Портариса, Портарница, Дверопазителка, Пазителка, Портаритиса – това са само част от имената на прочутата чудотворна икона на св. Богородица в Роженския манастир.

В патриаршеска грамота от 1761 год. се посочва, че по това време Роженският манастир „Рождество Богородично“ бил подворие на Атонския светогорски манастир Иверон. През 1790 г. тогавашният игумен на Иверон и игумен на Роженския манастир Игнатий Родестим възлага на монаха зограф Яков Иверски да направи копие на прочутата чудотворна икона от Светогорския Иверски манастир „Света Богородица Портариса“ за Роженската света обител.

За разлика от останалите копия на светогорската светиня в целия православен свят, дарената на Роженския манастир икона на св. Богородица Портариса е обкръжена от десет малки композиции, затворени в овални рамки, представящи събитията от историята на светинята и нейните чудеса на излекуване.

По традиция всяка година на празника Рождество Богородично вярващи принасят дарове пред чудотворната икона на Божията майка и молят Пресвета Богородица за Нейното застъпничество пред Бога. Мнозина пренощуват в Роженската света обител за здраве и Богородична закрила. Чудотворната икона помага за изцеление от болести и превъзможване на скърби.

*Най-известните чудотворни икони в България,
Съставител: Дарин Алексиев*
